

možností ani nezabýval. Jest jisto, že tento postup okresního soudu v Břeclavě nehověl zákonu. Podle udání šlo o přečin lichvy a o přešupek podílnictví na krádeži, a pro oba tyto trestné činy byl příslušným zemský trestní soud v Brně, jsa podle §u 13 čís. 1 tr. ř. příslušným pro hlavní přelíčení o přečinu lichvy a podle §u 56 tr. ř. i pro přešupek podílnictví na krádeži. Jde o to, zda stěžovatel z tohoto nesprávného postupu okresního soudu v Břeclavě, jenž by byl správně měl zaříditi další jednání podle §u 450 tr. ř., nabyt nějakých práv. Úvaha, opřená o § 57 a 267 tr. ř. mluví pro obžalovaného. Jest zásadou trestního řízení, by veškeré trestné činy téhož obžalovaného byly vyřízeny jedním rozsudkem. V tomto případě se tak stalo rozsudkem okresního soudu v Břeclavě, který jednak výslovně rozhodl v rozsudkovém nálezu o přešupku podle §u 464 tr. zák. a v důvodech rozsudku, aniž by vyslovil něco v rozsudkovém nálezu, uvažoval o tom, zda jest odůvodněno podezření, že stěžovatel obchodoval tabákem, a dospěl k úsudku, že to průvodním řízením nebylo zjištěno. Rozhodoval tedy okresní soud i v této příčině o stěžovatelově vině a usoudil, že pro jeho vinu při obchodu tabákem není důkazu. I toto rozhodnutí nepřislušného soudu vyčerpávalo úplně obžalobu a mělo právní účinky ve prospěch obviněného, jak tomu nasvědčuje i ustanovení §u 363 čís. 4 tr. ř., které propůjčuje právní moc i rozsudkům okresního soudu, jimiž tento rozhodoval o zločinu, neučinil-li veřejný obžalobce ve lhůtě v tomto §u uvedené opatření, by takový rozsudek zbaven byl účinnosti. Nelze-li tedy napravit rozsudek okresního soudu, který rozhodoval o zločinu, po určité době, lze tak tím méně činiti, rozhodoval-li okresní soud o přečinu. Je-li tomu tak, nemohla býti znova podána obžaloba státního zastupitelství ze dne 17. ledna 1921, pokud se týká 14 kg tabáku bez porušení zásady již uvedené, a zmateční stížnost právem proto vytýká tento postup. Pokud tedy byl stěžovatel uznán vinným, že provozoval řetězový obchod, pokud se týče jiné pletichy i co do 14 kg tabáku, nastal u něho důvod, vylučující trestnost, rozsudek, k tomu nepřihlízející, jest zmatečným podle §u 281 čís. 9 b) tr. ř., i bylo proto zmateční stížnosti v tomto bodě vyhověti.

Čís. 1370.

Ideální souběh přečinu dle §u 279 tr. zák. s přešupkem dle §u 314 tr. zák. jest vyloučen.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1923, Kr II 510/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení částečně zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 24. května 1922, jímž stěžovatelé uznáni byli vinnými přečinem shluknutí dle §u 279 tr. zák. a přešupkem §u 314 tr. zák., zrušil napadený rozsudek pokud stěžovatelé jím uznáni byli vinnými i přešupkem §u 314 tr. zák. a uznal obžalované vinnými pouze přečinem shluknutí dle §u 279 tr. zák.

D ů v o d y:

Rozsudkem krajského soudu v Olomouci uznáni byli obžalovaní vinnými jednak přečinem podle §u 279 tr. zák., jednak přestupkem podle §u 314 tr. zák., jehož se dopustili tím, že dne 28. srpna 1920 v U. výrokem: U. dürfe nicht abgeführt werden, eher lassen wir uns alle erschiessen, bevor wir ihn einsperren lassen« proti četnickým strážmistrům Ulrichu P-ovi a Rudolfovi Ž-ovi, když konali svou službu, více lidí ku zprotivení se vybízeli a zároveň, že, nedopustivše se urážky §u 312 tr. zák., jiným způsobem v jich službu se míchali, by výkonu této služby, t. j. odvedení zatčeného U-a překáželi.

Přisvědčiti jest zmateční stížnosti, že rozsudek neprávem ve výroku stěžovatelů spatřuje jak skutkovou podstatu §u 279 tr. zák., tak i §u 314 tr. zák. Jednočinný sběh těchto dvou trestných činů není myslitelným, vždyť ve výzvě k odporu dle §u 279 tr. zák. spočívá i vměšování se do úředního jednání a jest proto skutková povaha tohoto menšího deliktu vyčerpána odsouzením pro přečin §u 279 tr. zák.

Čís. 1371.

Zavinění výpravčího úředníka na srážce, ježto nevyrozuměl mužstvo nákladního vlaku, že bude ve stanici předjížděti osobní vlak.

Zavinění vlakvedoucího, opustil-li stanici, nemaje k tomu svolení dopravního úředníka.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1923, Kr I 931/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 20. března 1922, pokud jím byli obžalovaní Václav R. a Josef V. sprostěni dle §u 258 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin dle §u 335 a 337 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézajícímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost jest odůvodněnou, pokud, dovolávajíc se zmatku dle §u 281 čís. 9 a), b) tr. ř., napadá výrok, osvobozující Václava R-a a Josefa V-a od obžaloby pro přečin dle §§ 335 a 337 tr. zák., vytkajíc, že výrokem tím byl porušen (nesprávně užit) zákon trestní v tom směru, zda opomenutí, kladené za vinu obžalovaným R-ovi a V-ovi, zakládá skutkovou povahu přečinu dle §§ 335 a 337 tr. zák. Nalézací soud ohledně obžalovaného R-a zjišťuje, že jako službu konající dopravní úředník jednal proti předpisům instrukce XIX. čl. 129 (5) posl. odst. čl. 144 (7) a čl. 150 (8) tím, že nevyrozuměl o změně koleje výhybkáře v stavidle (bradle) na straně výjezdu proti Přelouči, dále ihned po příjezdu nákladního vlaku č. 388 ústně ani vlakvedoucího ani strojvůdce tohoto vlaku ani oba výhybkáře a staničního dělníka o tom, že bude